

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/641/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411216335
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4411216335.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: O. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom D. R., M. XX, zastúpený Advokátska kancelária Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 4/B, IČO: 47 239 921, o zaplatenie sumy 4.081,24 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 1. augusta 2014 č. k. 9C/36/2012-303, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (v poradí tretím) rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 146 ods. 1 písm. c), ods. 2, § 224 ods. 1, 3 OSP konštatujúc, že nebola splnená obligatórna podmienka pre uplatnenie tohto zákonného ustanovenia, t.j. navrhovateľ nevzal podaný návrh späť v dôsledku správania sa odporcu, ktorý by sa bol celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky navrhovateľa, ale v dôsledku správania sa priamych dlžníkov, ktorí napokon v rámci exekučného konania, po podaní návrhu na súd voči odporcovi ako ručiteľovi, t.j. po 19. 08. 2011, uhradili navrhovateľovi dlžnú sumu v plnej výške. Súd nezaviazal na náhradu trov konania ani navrhovateľa v zmysle § 146 ods. 2 prvej vety OSP, keďže návrh na začatie konania o zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom voči odporcovi (ručiteľovi) z ručiteľského záväzku bol podaný z procesného hľadiska dôvodne. Z exekučného spisu EX 36/2009 súd nemal preukázané, že by pohľadávka navrhovateľa do podania predmetného návrhu bola vymožená v rámci exekučného konania, začatého na podklade Notárskej zápisnice č. N 272/2004, NZ 48980/2004 zo dňa 07. 06. 2004 od priamych dlžníkov. V predmetnom exekučnom konaní bol dňa 10. 10. 2012 za účelom vymoženia navrhovateľovej pohľadávky, poverenou súdnou exekútorkou vydaný príkaz na začatie exekúcie príkazaním inej peňažnej pohľadávky a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky, pričom povinný (dlžník Martin Holub) požiadal v rámci exekučného konania dňa 18. 10. 2012 súdnu exekútorku o schválenie splátkového kalendára na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 300,- Eur mesačne. Poukázal na to, že existenciu navrhovateľovej pohľadávky po začatí súdneho konania napokon uznal aj odporca, ktorý po posúdení obsahu exekučného spisu EX 36/2009, do ktorého nahliadol dňa 13. 04. 2012, oslovil poverenú súdnu exekútorku vo veci postupu v predmetnom exekučnom konaní tak, aby došlo k pomerne rýchlemu vymoženiu zvyšnej časti dlžnej sumy a tiež k úhrade trov exekučného konania. V danom prípade dlžník Martin Holub po začatí tohto súdneho konania zaplatil v rámci exekúcie pohľadávku oprávneného v celom rozsahu spolu s príslušenstvom a trovami exekúcie v piatich splátkach, počnúc od 09. 08. 2012 do 18. 12. 2012 v celkovej výške 5.843,31- eura, pre ktorú skutočnosť navrhovateľ zoberal návrh späť, keďže navrhovateľom uplatnená pohľadávka v

tomto konaní vyplývala z ručiteľského záväzku odporcu, ktorý je v zmysle hmotného práva akcesorickým záväzkom, trvanie ktorého je podmienené trvaním ním zabezpečovaného záväzku, t.j. existenciou dlhu zo strany priameho dlžníka. Vzhľadom na to, že dlh priamych dlžníkov vyplývajúci zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere v čase podania návrhu na súd voči odporcovi ako ručiteľovi existoval, tento dlh priamymi dlžníkmi v rámci exekučného konania, ani na výzvu navrhovateľa uhradený nebol, navrhovateľ mal právo pristúpiť k uplatneniu svojho práva v tomto konaní voči odporcovi ako ručiteľovi. Za danej situácie podľa názoru súdu podmienky pre uloženie povinnosti nahradiť trovy konania odporcovi v zmysle § 146 ods. 2 vety druhej OSP a ani podmienky pre uloženie povinnosti nahradiť trovy konania navrhovateľovi v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej OSP splnené neboli a preto súd o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote písomne odvolanie odporca, ktorý žiadal uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a navrhovateľa zaviazat' na náhradu trov konania voči odporcovi v sume 1.451,44 eura. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Uvedol, že v tomto prípade nie je späťvzatie návrhu podmienené správaním sa odporcu, a preto aplikácia § 146 ods. 2 druhá veta OSP neprichádza do úvahy. Za danej procesnej situácie mal súd prvého stupňa aplikovať výlučne § 146 ods. 1 prvá veta OSP, keďže navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinił zastavenie konania. Okrem toho namietal, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s navrhovateľovým postojom počas prebiehajúceho konania vo vzťahu k nepredloženiu relevantných dôkazov ohľadom existencie spornej pohľadávky, ako aj výšky, ktoré skutočnosti odporca v konaní namietal. Poukázal na to, že navrhovateľ v návrhu uviedol len sumu bez rozpisu položiek, bez bližšej špecifikácie svojho nároku, pričom až dodatočne doložil nekompletnú tabuľku - výpis z účtu odstúpeného medziúveru, ktorá nezodpovedala skutočnosti, čo sám navrhovateľ následným späťvzatím priznal, čím nenaplnil povinnosti uvedené v ust. § 79 OSP a § 43 OSP a to, že pohľadávka mala byť špecifikovaná pri podaní návrhu. Bol toho názoru, že navrhovateľ neunesol počas dokazovania dôkazné bremeno, bol pasívny a neoznačil dôkazy na podporu svojich tvrdení. Argumentoval tiež tým, že súd nebral do úvahy dopady rozhodnutia na odporcu, ktorý sa v konaní musel brániť voči ničím nepodloženej pohľadávkou. Trovy vynaložené odporcom v spore boli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením odporca sledoval procesnú ochranu proti nepodloženému nároku navrhovateľa, pričom uvedené sa malo premietnuť v rozhodnutí súdu o náhrade trov konania. Napadnuté rozhodnutie tak vykazuje znaky neprímeranej tvrdosti voči odporcovi, a navyše odporuje i dobrým mravom.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods.1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto v zmysle § 219 ods. 1 OSP napadnuté uznesenie potvrdil.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 19.08.2011 domáhal voči odporcovi ako ručiteľovi z titulu ručiteľského záväzku zo zmluvy o úvere zaplataenia sumy 4.081,24 eura s príslušenstvom. V priebehu konania zobral právny zástupca navrhovateľa písomným podaním zo dňa 21.01.2013 (č.l. 235 spisu) návrh späť z dôvodu, že dlžníci ako povinní v exekučnom konaní, uhradili dlžnú sumu v plnej výške a exekúcia tak bola ukončená vymožením pohľadávky. Odporca písomným podaním zo dňa 21. 01. 2013 (č. l. 225 spisu) súhlasil so späťvzatím návrhu, ale zároveň si žiadal priznať náhradu trov konania v plnej výške podľa ich vyčíslenia. Súd prvého stupňa uznesením č. k. 9C/36/2012-235 zo dňa 23. januára 2013 konanie vo veci samej zastavil pre späťvzatie návrhu navrhovateľom a zároveň rozhodol o trovách konania podľa § 146 ods. 2 prvej vety OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý späťvzatím návrhu zavinił zastavenie konania, uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 1.451,44 eura. Proti tomuto uzneseniu vo výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/105/2013-260 zo dňa 30. augusta 2013 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa pri možnosti aplikácie zákonného ustanovenia § 146 ods. 2 prvá veta OSP nedostatočne skúmal vec, keďže si nevyžiadal príslušný exekučný spis, z ktorého by bolo možné zistiť všetky okolnosti týkajúce sa vymáhania predmetnej pohľadávky, keďže až na základe

posúdenia týchto okolností by bolo možné jednoznačne ustáliť, či návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne, alebo nedôvodne. Po zrušení a vrátení veci súd prvého stupňa rozhodol uznesením zo dňa 03. februára 2014 č. k. 9C/36/2012-272 v spojení s opravným uznesením č. k. 9C/36/2012-293 zo dňa 04. marca 2014 tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie odporca, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/200/2014-296 zo dňa 30. apríla 2014 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že v danom prípade výroku: "žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania", nezodpovedalo súdom prvého stupňa aplikované ust. § 150 ods. 1 OSP, podľa ktorého "ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať...", pričom uvedenému výroku zodpovedá ust. § 146 ods. 1 písm. c) OSP, podľa ktorého však súd o trovách konania nerozhodoval, čo vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia. Po zrušení a vrátení veci rozhodol súd prvého stupňa napadnutým uznesením tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na dôvody uvádzané odporcom v podanom odvolaní odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne rozhodol, keď na daný právny stav aplikoval ust. § 146 ods. 1 písm. c) OSP, keďže v danom prípade nie sú dané dôvody pre rozhodnutie o náhrade trov konania účastníkov podľa § 146 ods. 2 OSP. V danom prípade došlo k zastaveniu konania pre späťvzatie návrhu navrhovateľom z dôvodu, že priamy dlžník Martin Holub po začatí tohto súdneho konania zaplatil v rámci exekúcie pohľadávku navrhovateľa (oprávneného) v celom rozsahu spolu s príslušenstvom a trovami exekúcie v piatich splátkach, počnúc od 09. 08. 2012 do 18. 12. 2012 v celkovej výške 5.843,31 eura. Keďže navrhovateľom uplatnená pohľadávka v tomto konaní vyplývala z ručiteľského záväzku odporcu, ktorý je v zmysle hmotného práva akcesorickým záväzkom, trvanie ktorého je podmienené trvaním ním zabezpečovaného záväzku, t.j. existenciou dlhu zo strany priameho dlžníka, odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ mal právo pristúpiť k uplatneniu svojho práva v tomto konaní voči odporcovi ako ručiteľovi, pretože dlh priamych dlžníkov vyplývajúci zo Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere v čase podania návrhu na súd voči odporcovi ako ručiteľovi existoval. Vzhľadom na to, že k úhrade predmetného dlhu zo strany priamych dlžníkov došlo až v priebehu tohto súdneho konania, odvolací súd považoval návrh navrhovateľa v čase jeho podania na súd za dôvodne podaný a nevzhladol na strane navrhovateľa zavinenie na zastavení konania v dôsledku späťvzatia návrhu vo veci. Za danej procesnej situácie odvolací súd záver súdu prvého stupňa o tom, že podmienky pre uloženie povinnosti nahraďiť trovy konania odporcovi v zmysle § 146 ods. 2 vety druhej OSP a ani podmienky pre uloženie povinnosti nahraďiť trovy konania navrhovateľovi v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej OSP splnené neboli, považoval za správny.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

V odvolacom konaní by mal právo na náhradu trov podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP navrhovateľ. Keďže si však trovy v tomto štádiu konania podľa § 151 ods. 1 OSP prvej vety neuplatnil, odvolací súd rozhodol, že sa mu náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.